

BẾN MÊ

Tạ Quang Khôi

*Tôi đâu dám mỉa làng tôi nhĩ,
Trình có quan Tiên, Thứ chỉ tôi.
Tú Xương*

Chương 23

Công việc bận rộn hàng ngày khiến Chuyên cũng quên đi chuyện tình giữa Viễn và Liên. Đôi khi chợt nhớ tới, chàng tính rằng có thể cuối tuần Liên sẽ đến tìm chàng theo lời yêu cầu của Quỳnh, chàng sẽ nói chuyện với cô về việc này. Chiều thứ bảy, sau khi dạy hết giờ trường tư, Chuyên phóng xe về nhà với hy vọng sẽ trông thấy xe hơi của Liên chờ sẵn như tuần trước. Nhưng chàng hơi ngạc nhiên khi không thấy Liên đâu. Thật ra, chuyện của Liên không làm chàng thắc mắc nhiều mà nhờ cô chàng mới biết tin tức của Quỳnh. Liên đã trở thành cây cầu liên lạc giữa hai người. Chuyên nghĩ rằng cô sẽ đến trễ, nên có ý chờ đợi. Nhưng suốt buổi tối hôm đó, không thấy bóng Liên đâu. Chàng vừa nóng bụng vừa ngạc nhiên. Sáng sớm hôm sau, chủ nhật, chàng chạy đến nhà Liên trong Chợ lớn từ lúc còn tờ mờ. Đến nơi, chàng càng ngạc nhiên hơn vì không thấy xe cô đâu. Tuy nhiên, chàng vẫn liếc gõ cửa. Không ai trả lời, bên trong thật im ắng. Như vậy, cô không có nhà. Có thể cô đã đi suốt đêm. Thất vọng, chàng lùi thối ra về. Thiếu tin tức về Quỳnh, chàng bỗng nhớ nàng vô cùng. Dù nhớ, dù mong, chàng cũng không biết làm thế nào hơn, đành chỉ biết chờ đợi. Suốt một tuần không có tin tức gì của Quỳnh lẫn Liên, Chuyên càng nóng bụng và bồn chồn hơn. Chàng phải gặp Liên mới biết tin tức của người yêu, nhưng cô cũng biệt tăm luôn. Chàng trở nên thần thờ, bản thần, khiến việc dạy học cũng bị ảnh hưởng. Chàng thường nóng nảy khi vào lớp, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh nên chưa có chuyện gì đáng tiếc xảy ra. Chàng tính chiều thứ bảy sẽ cố gắng tìm cho ra Liên.

Sau mấy giờ cuối cùng ở trường tư, chàng chỉ định đảo qua nhà xem có Liên đợi không, Nếu không, chàng sẽ chạy thẳng vào Chợ lớn. Nhưng chàng gặp Hoàng. Vừa trông thấy chàng, anh hỏi ngay:

- Mà có biết tin gì chưa?

Chàng ngơ ngác:

- Tin gì? Quỳnh đau ốm hả?

Hoàng phì cười:

- Mà thì lúc nào cũng chỉ biết có em Quỳnh thôi. Không, em vẫn khỏe mạnh, vui vẻ, sống hạnh phúc bên chồng. Còn một điều quan trọng hơn nữa là em đã... quên mà rồi. Đừng có hy vọng gì nữa...

Chuyên nghe nhói trong tim. Dù không tin lời Hoàng, dù biết anh chỉ nói đùa để chọc tức, chàng cũng cảm thấy đau đớn vô cùng.

- Thôi, xếp chuyện em Quỳnh lại. Tao báo cho mà một tin nửa vui nửa buồn... là con Liên của mà đã được thầy bói tỏ tình và hứa hẹn sẽ chính thức cưới làm vợ. Ít lâu nay, hai đứa đi chơi lu bù với nhau. Chúng nó mới từ Vũng Tàu về... Mà có biết nửa vui nửa buồn là làm sao không? Vui là vui cho con Liên, buồn là buồn cho mà. Nếu thằng Viễn thật tình yêu và muốn lấy nó, con Liên sẽ được hưởng một cuộc đời sung sướng. Mà thì mất một người tình phòng hờ dù mà không yêu nó bằng em Quỳnh.

Chuyên nghe bàng hoàng cả người. Chàng không biết có nên mừng cho Liên không? Ngay lúc này chàng chỉ thấy tự ái của mình bị tổn thương. Mới mấy hôm trước, khi nghĩ đến chuyện Viễn có thể yêu Liên, chàng đã mừng cho cô, thế mà hôm nay nghe chuyện Hoàng, chàng lại thấy khó chịu trong người. Chính chàng cũng không hiểu nổi lòng mình nữa. Chàng nghi ngờ hỏi Hoàng:

- Làm sao mà biết chuyện của chúng nó?

Hoàng nhìn bạn, cười hề hề:

- Tiếc rồi hả? Mà chê nó, lúc nào cũng chỉ mê có em Quỳnh thì phải để nó kiếm chỗ khác chứ. Hôm thứ năm, con Liên dẫn thằng thầy bói về giới thiệu với mẹ nó. Trước khi lên Saigon, hai đứa ghé trường thăm tao. Tao cũng bị bất ngờ khi thấy chúng nó đi cặp kè bên nhau. Thằng thầy bói tỏ vẻ hãnh diện lắm. Của đáng tội, con Liên không son phấn trông vẫn đẹp như một nữ sinh trung học. Thằng Viễn mê là phải.

Chuyên rụt rè hỏi:

- Thăng Viễn có biết... rõ về con Liên không?

Hoàng đáp ngay:

- À, điều đó mày khỏi lo. Nhân lúc con Liên mãi tíu tíu nói chuyện với mấy thầy, cô giáo cũ, tao kéo thằng thầy bói ra xa hỏi nhỏ nó đã biết rõ con Liên chưa mà vội tính chuyện cưới hỏi. Nó cho biết con Liên đã kể hết với nó. Nó coi là dĩ vãng, không đáng kể. Từ nay trở đi, con Liên chỉ biết có nó thôi. Chính tao cũng không ngờ thằng Viễn lại phóng khoáng, mới mẻ như vậy. Cứ tưởng nó học cổ văn thì phải cổ lỗ sĩ chứ.

Chuyên lại hỏi:

- Ai chỉ đường cho nó tìm được nhà con Liên? Nó hỏi tao, tao còn dấu.
- Có ai chỉ đâu. Chính con Liên tìm đến nhà nó mà. Hình như nó muốn hỏi riêng thằng thầy bói điều gì đó... Thăng Viễn thì cứ khen lầy khen để số con Liên rất tốt, vượng phu ích tử. Đúng là duyên số. Trước đây mấy tuần, hai đứa có quen biết nhau đâu.

Chuyên cười gượng:

- Thì tao cũng mừng cho nó, nhưng có điều hơi kệt cho tao là... mất đường dây liên lạc với Quỳnh. Nó vẫn đứng giữa để cho tao biết tin tức Quỳnh và cho Quỳnh biết về tao. Hai tuần nay rồi, tao chả có tin tức gì về Quỳnh hết.

Hoàng vỗ vai bạn:

- Tao thành thật khuyên mày nên quên em đi. Đã đến lúc mày phải nghĩ đến tương lai hạnh phúc của mày. Em đã có chồng, dĩ nhiên em phải quên mày. Đừng trông mong gì ở em nữa... Chả lẽ mày cứ ôm mối tình tuyệt vọng, không lối thoát này suốt đời sao?... Tao nói thật, như thế là mày ngu, không phải là chung tình đâu.

Chuyên yếu ớt chống chế:

- Thì ... thì đã có lần... tao quyết định lấy con Liên... Chỉ tại nó... không giữ lời hứa với tao thôi...
- Khi không giữ lời hứa với mày, nó cũng có lý do chính đáng của nó... Mà thôi, quên chuyện cũ đi. Hãy nghĩ đến tương lai thì hơn.

Chuyên buồn bã:

- Tao làm gì có tương lai nữa... Không có Quỳnh thì đời tao còn gì để mà mong. Tất cả đều vô nghĩa... Không có Quỳnh thì còn gì vui đâu...

Hoàng nhìn Chuyên chăm chăm, rồi lắc đầu:

- Không ngờ mày lại ủy mị, si tình đến như vậy. Người ta có chồng rồi, mày phải nhìn thẳng vào thực tế... Có lẽ phải cho mày vào Thủ đức để chúng nó quản cho tỉnh người ra mới khôn được. Chết thật, thanh niên như mày thì đất nước này còn hy vọng gì nữa... Thôi, sửa soạn đi đớp với bọn tao tối nay cho đỡ buồn.
- Bọn mày là những ai?
- Thì em Minh của tao chứ còn ai vào đây nữa. Hồi này mày ngơ ngơ ngẩn ngẩn như thằng mất hồn ấy.
- Mất hồn thật chứ như gì nữa... Đã mất tiêu em Quỳnh, bây giờ lại không còn cả con Liên. Chưa phát điên là may lắm đó.

Hoàng vỗ vai bạn:

- Cứ từ từ... rồi mày cũng phát điên cho mà coi... Mấy lần hạnh phúc đến tay mà không chịu nắm lấy, bây giờ còn trách ai nữa.

Nghĩ rằng có ở nhà cũng chỉ luẩn quẩn nhớ đến hai người đàn bà, càng buồn thêm, Chuyên đành theo bạn đi chơi. Hoàng và Minh đưa chàng đến một tiệm ăn có ca nhạc sống. Trong bữa ăn, Hoàng còn tiết lộ thêm một vài chi tiết về mối tình của Viễn và Liên. Trong khi kể lể nỗi truân chuyên của mình, Liên đã sụt sùi khóc, khiến Viễn không sao cầm lòng được. Cô đã kể thật hết mọi chuyện, từ lúc hiểu lầm Chuyên đến lúc phải bỏ nhà lên Saigon kiếm việc làm giúp gia đình. Mới đây Viễn tâm sự với Hoàng là chuyện của cô như tiểu thuyết tình cảm đầy nước mắt. Viễn phục cô đã nói thật hết, không dấu diếm một chi tiết nào, kể cả những chuyện lầy chồng hồ để có tiền gửi về cho các em đủ điều kiện tiếp tục học. Rồi Hoàng kết luận:

- Tao cho như thế là nó khôn. Thà cứ nói thật, nếu thằng Viễn chịu thì tiến tới, còn không cũng chưa ai thiệt hại gì. Dối gạt quanh co rồi thằng Viễn cũng sẽ biết, lúc ấy không những tan vỡ mà còn nhục nhã, ê chề nữa.

Càng nghe chuyện tình Viễn và Liên, Chuyên càng xót xa, đau buồn và nuối tiếc. Tối hôm ấy, chàng đã uống hơi nhiều bia nên lúc ra về đi không vững, bước loạng choạng, Hoàng phải đỡ ra xe.

Sáng hôm sau, Chuyên thức dậy khi trời đã gần đứng bóng. Chàng cảm thấy trong người bải hoải, mệt mỏi. Qua cửa sổ, trên cao, trời xanh và trong sáng, nhưng lòng chàng lại ảm đạm, buồn bã. Nghĩ rằng phải làm cái

gì cho khuấy khỏa, chàng gượng ngồi dậy. Mấy xấp bài tập của học trò cần trả trong tuần tới nằm chất đống trên bàn giấy đập vào mắt chàng khiến chàng hăm hở đánh răng, rửa mặt, rồi bắt tay vào việc ngay. Nhưng chàng chỉ mới chấm được nửa bài, đã phải quẳng bút xuống vì chẳng hiểu gì hết, đầu óc trống rỗng. Hình bóng Quỳnh và Liên chập chờn hiện ra trước mắt chàng, làm chàng không sao tập trung được tư tưởng. Chuyên thần lên lâu xuống gác, ngẩn ngẩn ngờ ngờ như kẻ mất hồn, không biết làm gì cho hết thời giờ. Chàng nghĩ rằng chàng nên chạy ra ngoài để nhìn thấy xe cô, người đi kẻ lại tấp nập trên đường phố may ra mới xua đuổi được hình bóng hai người đàn bà đang làm tinh thần chàng bấn loạn. Chàng dắt xe gắn máy ra khỏi nhà, rồi tự hỏi không biết nên đi đâu. Nơi nào có thể làm chàng quên được Quỳnh và Liên? Chàng lái xe chạy vòng vòng từ Saigon vào Chợ lớn, đảo qua nhà Liên. Vẫn thấy cửa đóng im ỉm, cũng không thấy xe hơi của cô. Chàng trở ra Saigon, đi qua nhà Viễn. Cũng vắng hoe. Chàng phân vân không biết có nên vào gặp Viễn không? Mà chắc đâu anh có nhà. Ngày chủ nhật có thể anh đã đi chơi với Liên. Nếu có gặp, chàng cũng không biết nên nói chuyện gì với bạn. Chàng cũng có thể gặp Liên ở trong nhà Viễn. Chàng sẽ nói gì với cô? Chàng ghen? Lấy tư cách gì?

Ngập ngừng trước cửa nhà Viễn năm, mười phút, Chuyên đành rồ ga bỏ đi. Chàng chạy ra bến Bạch Đằng ngồi trên một ghé đá nhìn xuống sông, nước chảy lững lờ. Chàng ngồi bất động rất lâu, lòng nặng sầu muộn, khi trời xế bóng mới uể oải lái xe chạy về nhà. Mùi xào nấu đồ ăn từ bếp tỏa ra ngào ngạt khiến chàng nhớ ra rằng từ sáng chưa ăn uống gì, nhưng không thấy đói. Chàng lên lầu, vào phòng riêng, để cả quần áo nằm vật ra giường. Chàng không biết nên làm gì bây giờ. Chàng nghĩ rằng chỉ có một con đường duy nhất là làm sao gặp được Quỳnh chàng mới có thể trở lại cuộc sống bình thường. Nhưng làm thế nào để có thể gặp được nàng?

Buổi tối, không thấy Chuyên xuống ăn cơm, mẹ chàng cho người lên hỏi, chàng nói dối là bận chấm bài, sẽ ăn sau. Nhưng rồi chàng không ăn uống gì vì không đói. Suốt đêm, chỉ nằm vật vã, trần trọc, ngủ chập chờn nên sáng dậy chàng nghe mệt mỏi lạ thường. Thế mà đến giờ đi dạy học, chàng cũng miễn cưỡng dắt xe ra khỏi nhà. Nhưng buổi dạy học hôm đó là một cực hình đối với chàng. Dù đã cố hết sức bình tĩnh và tập trung tư tưởng vào việc giảng bài, chàng vẫn thấy lòng bồn chồn, nôn nao. Có lúc chàng trở nên nóng nảy, bực bội vô cớ. Vì lương tâm chức nghiệp, vì mấy lớp chàng dạy hôm đó đều là lớp sắp đi thi, chàng cố gắng hoàn tất nhiệm vụ một cách tương đối tốt đẹp.

Chuyên giữ bình tĩnh được hai ngày đầu tuần, đến ngày thứ ba, chàng bắt đầu gắt gỏng, bực bội với học sinh. Hôm ấy chàng vào một lớp vẫn nổi tiếng là nghịch phá nhất trường, đã có lần học sinh xì xào sau lưng chàng. Một đứa nói:

- Ông trông cũng đẹp trai, cao ráo, sạch sẽ đấy chứ.

Tức thì có một đứa khác hỏi:

- Bộ mày có chị hay em gái muốn gả cho ông sao?
- Ô, tiếc quá! Chị tao mới lấy chồng, em gái tao vừa theo trai mất rồi... Nhà chỉ có một con sến là độc thân thôi...
- Suyt, đừng có nói bậy.
- Tao nói bậy đâu. Bộ khen ông đẹp trai không được sao?

Chuyên phải làm ngơ trước những lời xì xào ấy vì nghĩ rằng cũng chẳng xúc phạm đến chàng nhiều. Đó là những ngày chàng còn bình tĩnh và vui vẻ.

Hôm nay chàng vừa vào lớp đã có tiếng xì xào:

- Ông ốm hẳn đi, chúng mày ạ. Không biết có phải ông bệnh không?
- Mới tuần trước ông còn vui vẻ, khỏe mạnh, hôm nay khác hẳn, chắc... chàng bị ái tình quật rồi. Tao đoán ông đang bệnh tương tư...

Chuyên vụt quay về phía đám học trò xì xào, quắc mắt hỏi:

- Các anh nói gì đó?

Cả lớp đều im lặng. Chàng lần lượt nhìn mấy đứa nghịch nhất lớp, nhưng cũng không đoán được đứa nào vừa nói. Chàng đành mở sách, bắt đầu giảng bài. Khi đến phần thực tập đọc, chàng bắt mỗi học sinh đọc một câu ngắn. Một học sinh phát âm chữ p thành b. Chàng sửa đi sửa lại mấy lần mà không được. Thế là chàng mất bình tĩnh. Chàng đập bàn quát:

- Đồ ngu, có vậy mà cũng không đọc nổi. To pay, không phải to bay

Thằng nhỏ đâm hoảng, luống cuống đọc:

- To bay!

Chàng liền chạy đến trước mặt nó, tát thật mạnh, rồi la to:

- Đồ ngu! Mày chỉ là một thằng ngu.

Cả lớp im phăng phắc. Tên học trò bị đánh cúi mặt thút thít khóc. Trở về bàn giáo sư, chàng ngồi phịch xuống ghế. Chàng thoáng thấy một vài gương mặt ngơ ngác, bất mãn. Chàng nhận ngay ra sự vô lý của mình và bắt đầu hối hận. Chàng chưa biết nên nói gì hay làm gì, một học sinh giơ tay xin nói. Đó là một trong những đứa tỏ vẻ bất mãn. Chàng chưa cho phép, nó đã đứng lên nói:

- Thưa thầy, theo em, thầy không nên coi chuyện phát âm sai là quan trọng. Có những vùng người ta không nói được chữ p. ... Thầy đã đánh oan thằng Thực.

Bị bắt bẻ công khai trước mặt tất cả các học sinh trong lớp, Chuyên bị chạm tự ái. Chàng chồm ngay dậy la to:

- Mày bảo tao đánh oan thằng Thực? Chúng mày bệnh nhau hả?

Tên học sinh phản đối vẫn bình tĩnh:

- Dạ, em cho là thầy đánh oan thằng Thực...
- Nghĩa là nó không có lỗi gì khi không phát âm được chữ 'p'?
- Thưa Thầy không, vì từ thuở nhỏ, chúng em quen nói như vậy rồi, chưa bao giờ tập sửa. Bây giờ lưỡi đã quen nói 'b'. Muốn sửa cũng phải có thời gian, làm sao sửa ngay được trong một vài phút.

Chàng chợt nhớ tới một số học sinh cũ, nhưng vì tự ái không chịu nhận lỗi, lắc đầu nói:

- Không được! Học sinh ngữ là phải học phát âm đúng.
- Thưa thầy, em không dám cãi lời thầy, nhưng xin thầy cho chúng em một thời gian để sửa từ từ. Hơn nữa, khi đi thi chúng em không phải vô vấn đáp, việc sửa giọng cũng không cần kíp lắm.

Chuyên thăm công nhận nó nói có lý, nên đành giữ im lặng. Thoáng trong một giây, chàng thấy gương mặt nó đỏ lên. Chàng đưa mắt nhìn xuống phía dưới. Bọn học sinh vẫn ngồi im lặng, không một đứa nào nhúc nhích, không một tiếng động. Tên học sinh chống đối vẫn đứng sừng sững ở cuối lớp. Chàng không biết nên xử trí với nó ra sao. Rất may cho Chuyên là trong lúc chàng lúng túng, chuông ra chơi reo vang. Có một điều khác với thường lệ, dù đã được ra chơi, học sinh trong lớp vẫn im lặng như tờ. Chàng uể oải đóng sách lại rồi uể oải đứng lên bước ra cửa. Học trò bèn rào rào đứng lên để chào tiễn chàng. Dừng bước ở cửa lớp, chàng đưa mắt nhìn tất cả học sinh một lượt, vẫy tay cho phép ngồi xuống. Ra tới đầu cầu thang, chàng mới nghe chúng nó cùng ồ lên một tiếng. Chàng cảm thấy hối hận đã nóng nảy đánh một học sinh chỉ vì lỗi không phát âm đúng. Chuyện phát âm sai có gì quan trọng đâu, chàng đã không từng gặp nhiều trường hợp như thế rồi sao? Những lần trước chàng đã kiên nhẫn sửa giọng cho học sinh, không một chút tức giận. Thế mà lần này chàng lại dễ nổi giận để chuyện đáng tiếc đã xảy ra.

Chuyên vừa rửa tay xong, chưa kịp rót nước uống, Lượng, giám học đã đến cạnh, vỗ vai, mời chàng sang văn phòng của ông. Sau khi đóng cửa, Lượng thân mật hỏi:

- Thế nào? Vừa rồi toa có chuyện gì lúng túng, phải không?
- Chuyên ngạc nhiên:
- Sao anh biết lạ quá vậy?
- Lúc toa đánh thằng học trò, moa tình cờ đi qua. Moa có dừng lại một chút để nghe một học sinh phân trần.

Chuyên gượng cười:

- Vậy là anh biết rõ cả rồi...
- Chỗ anh em, moa nói thiệt, đánh chúng nó làm đếch gì... nhất là vì cái cơ không quan trọng ấy. Khi nào chúng nó hỗn, hãy đánh. Nhưng đó là trường hợp bất đắc dĩ... Toa nên nhớ rằng có nhiều người không phát âm nổi chữ 'p'... và nhiều chữ khác nữa.

Chuyên gạt đầu thú nhận:

- Tôi cũng thấy tôi nóng... một cách vô lý...

Lượng nhìn chàng dăm dăm, rồi hỏi:

- Toa có chuyện gì không? Mấy bữa nay moa thấy toa... làm sao ấy.
- Làm sao là... làm sao?
- Lượng ngập ngừng:
- Như toa có... chuyện gì lo buồn... Toa ít nói chuyện, suy tư nhiều... Hay... Hay toa... thất tình?

Chuyên làm ra vẻ ngơ ngác:

- Thất tình? Tôi có tình với ai đâu mà... thất.
- Có người nghi vậy. Nói cho ngay, cứ nhìn cái vẻ thẫn thờ của toa, chính moa cũng nghi toa thất tình.
- Nếu moa có thể giúp được toa, hãy nói thiệt cho moa biết,

Chuyên lắc đầu:

- Không có chuyện gì hết, cảm ơn anh đã sốt sắng đề nghị giúp đỡ.
- Thôi được, moa cũng chẳng muốn đi sâu vào đời tư của toa. Nhưng moa dặn toa một điều là khi vào lớp không nên nóng nảy vì khi mình nóng thể nào cũng có hành động thiếu suy nghĩ, chẳng có lợi gì hết. Mình chỉ nên dạy dỗ vừa đủ với số lượng... chết đói nhà nước phát cho mình thôi... Học trò dốt hay giỏi cũng mặc xác chúng. Mình sốt sắng quá, lo cho học sinh nhiều quá, có ngày cha mẹ chúng đến tận trường khiếu nại, bênh con, là lỗi thôi to đấy.

Sau khi nói chuyện với Lượng, Chuyên thấy băn khoăn hơn. Chàng tự hỏi chàng có thất tình không? Chàng mắt luôn cả hai người đàn bà có liên hệ tình cảm với chàng Quỳnh đành yên phận với chồng, Liên mới bỏ chàng để chạy theo Viễn. Trong thâm tâm chàng vẫn nghĩ rằng quyết định của cô là đúng. Có lẽ sự việc xảy ra đột ngột quá khiến tinh thần chàng không thích ứng kịp. Chàng tự nhủ sẽ cố vui để việc dạy học không bị ảnh hưởng.

Chuyên vào phòng giáo sư, ngồi riêng một chỗ, không muốn nói chuyện với ai. Trong khi đó, các bạn đồng sự đang bàn tán xôn xao về tiền lương chết đói của giới công chức nhà nước. Họ cho rằng với số tiền chính phủ bố thí cho họ hàng tháng không đủ tiêu một tuần, chả nên có quá nhiều lương tâm, cứ tà tà. Cuộc thảo luận đang gay go, chuông vào học reo vang. Mọi người chỉ ngừng lại một chút để nghe chuông, rồi tiếp tục lên tiếng chỉ trích chính phủ, đặc biệt bộ giáo dục với đầy tinh thần kỳ thị. Lượng xuất hiện để thúc giục mọi người vào lớp vì học trò đang chờ đợi. Chuyên vội vã đứng lên ngay, nhưng Lượng khẽ nói với chàng:

- Moa muốn nói chuyện với toa mấy phút...

Chờ cho mọi người đã đi hết, chàng hỏi:

- Chuyện chi vậy, thưa anh?
- Moa vừa gọi thẳng trưởng lớp xuống, la cho một trận, bắt chúng nó phải xin lỗi toa. Moa dọa toa định không dạy chúng nữa, chúng sợ lắm.

Chuyên ngạc nhiên:

- Chính tôi cũng có lỗi vì không bình tĩnh... Thôi chuyện qua rồi, bỏ đi.

Lượng lắc đầu:

- Không được. Lơ đi luôn lần sau chúng nó còn hỗn láo hơn nữa. Toa mắt bình tĩnh là chuyện riêng giữa toa và moa. Học trò phải kính trọng thầy, không thể mỗi lúc một cãi nhau tay đôi với thầy được. Vậy, lát nữa, chúng nó cử đại diện đến xin lỗi, cũng nên nói vài lời an ủi cho chúng mừng.

Chuyên mỉm cười:

- Kể làm như vậy, mình cũng hơi ức hiếp chúng nó. Khởi đầu do lỗi của tôi. Từ lâu tôi vẫn biết có nhiều người không phát âm đúng được một số chữ, thế mà sao lúc đó tôi lại nổi giận một cách dễ dàng và vô lý như vậy.

Lượng nhìn chàng bằng đôi mắt soi mói:

- Còn sao nữa... Chắc chắn toa đang trong tình trạng thất tình nên tinh thần bị khủng hoảng... À, hôm mới đây, tôi gặp Hoàng, nó bảo toa thất tình thật chứ không phải đùa đâu.

Chuyên chột dạ:

- Anh cũng quen Hoàng sao?
- Thoạt tiên, nó với tôi quen nhau trong các kỳ thi, rồi sau này có một vài áp phe làm chung, trở nên thân nhau... Nó tiết lộ toa mắt một lúc những hai người chứ không phải một. Như thế thì nặng chứ đâu nhẹ.

Chuyên chưa biết nên nói gì, Lượng đã bảo chàng như ra lệnh:

- Thôi, toa lên lớp đi, trễ rồi. Lát nữa mình nói chuyện tiếp.

Chuyên vội vã ra khỏi phòng giáo sư. Các lớp học đã im phăng phắc. Sân trường vắng hoe. Khi đi qua lớp chàng mới bắt bẻ về cách phát âm, chàng thấy một giáo sư toán đang vẽ hình lên bảng. Một vài học trò quay ra nhìn chàng bằng đôi mắt thiếu thiện cảm. Chàng làm ngơ, bước thẳng, chợt có tiếng nói lớn vọng từ trong lớp ra: Khùng! Chuyên đứng dừng ngay lại, nhưng không biết nên phản ứng cách nào. Tìm cho ra đứa vừa la to như vậy không phải dễ trong một lớp đông học sinh, vì không một đứa nào muốn mang tiếng phản bạn. Ngay cả khi tìm ra được thủ phạm chàng cũng không thể quả quyết nó chửi chàng. Thôi thì cứ đành làm ngơ cho xong, chàng thầm tự nhủ. Nhưng chàng vừa định bước đi, lại một tiếng khùng khác vang lên, tiếp theo là tiếng cười ồ của cả lớp... Vị giáo sư đang giảng bài phải đập tay lên mặt bảng đen để lấy lại trật tự. Bây giờ mới thật khó xử cho chàng. Nếu bỏ qua như không có chuyện gì xảy ra, từ nay chàng sẽ bị học trò coi thường, không còn giảng dạy gì được nữa. Mà la máng chàng không thể la trùm cả lớp. Cuối cùng chàng đành làm ngơ đi thẳng. Tiếng cười ồ của cả lớp tức thì đuổi sát sau lưng chàng. Nhưng rắc rối vẫn chưa chấm

dứt. Khi Chuyên bước vào lớp bên cạnh, một học sinh ngồi cuối lớp đã lớn tiếng chào đón chàng: Ông 'to pay'!

Chàng quắc mắt nhìn tên học trò vẫn nổi tiếng ngỗ nghịch nhất lớp hỏi:

- Mà vừa nói gì?

Tên học trò giả bộ ngỡ ngác:

- Em có nói gì đâu.

Chàng liền quát:

- Đừng có chối! Không mà nói thì còn ai nói nữa?

Nó bình tĩnh hỏi lại:

- Thưa thầy, em vừa nói gì?
- Mà... mà... vừa nói một câu tiếng Anh.
- Ủa, em mà biết nói tiếng Anh?

Giọng nói của nó vừa chế nhạo vừa thách thức khiến chàng giận đến nghẹn cổ họng. Chàng đập tay xuống bàn la to:

- Mà lên đây!

Nó lừng khừng:

- Lên thì lên.

Chàng cố nắm chặt hai tay để cố giữ cho khỏi run vì tức giận. Chưa bao giờ chàng gặp một đứa học trò hỗn xược như vậy. Khi nó vừa ra khỏi bàn, chàng cho phép học sinh ngồi xuống. Đúng lúc đó, xen lẫn những tiếng ồn ào xô bàn đụng ghế, có mấy đứa nói với nhau, tuy nhỏ chàng cũng nghe được:

- Ông 'to pay' bắt đầu hách rồi đó.
- Hách thì về mà dọa vợ.
- Chưa có vợ thì dọa vợ hàng xóm.
- Dọa sến thì có.

Khi vừa hết ồn ào, chúng cũng không nói gì nữa... Chàng đành làm ngơ, quay nhìn tên học trò đang đứng trước mặt hỏi:

- Mà vừa nói gì?

Nó bình tĩnh đáp:

- Em chả nói gì hết, nhất là... xỏ tiếng Anh.
- Mà dám nói với tao bằng giọng đó?
- Giọng đó là giọng gì?

Từ cuối lớp, có một học sinh đáp oang oang:

- Giọng Anglo-Saxon!

Một vài tiếng cười khúc khích nổi lên. Chàng giận đến cắn gan tím ruột mà không làm gì nổi, đành hất hàm hỏi:

- Mà tên gì?
- Thiết.
- Mà nói với tao mà không thưa gửi gì hết?
- Thì... thưa thầy em tên là Thiết.

Từ cuối lớp lại có đứa nói đồng:

- Thiết 'giang mai'

Thằng Thiết quay xuống nhe răng cười với các bạn:

- Câm cha chúng mày đi!

Chuyên lại hỏi:

- Ba má mà làm gì?
- Thất nghiệp!
- Từ cuối lớp lại có đứa nói vọng lên:
- Ba nó thất nghiệp, má nó lấy Mèo đó, thầy.

Thiết lại quay xuống la to:

- Câm cha cái mõm chó chúng mày lại, tụi nhóc!

Thấy mình mỗi lúc một bị trêu chọc nhiều hơn, mà thằng Thiết cũng mỗi lúc một hỗn xược hơn, Chuyên nổi giận vung tay tát nó một cái. Bị đánh bất ngờ, nó không kịp tránh, xoa má nói lớn:

- Thầy không có quyền đánh tôi.

Chàng chỉ tay ra cửa, quát:

- Cút đi! Tao không cho phép mày học giờ tao nữa.

- Nó bướng bỉnh lắc đầu:
- Thầy không có quyền đuổi tôi.

Không muốn cãi cọ với nó, chàng liền xô mạnh nó ra cửa. Nó liền gạt tay chàng, la to:

- Thầy không có quyền đuổi tôi... Tôi chả có lỗi gì hết.
- Mà vừa nói láo.
- Thầy hỏi cả lớp xem tôi nói hay thằng Mộc nói .

Chuyên điếng người. Chàng đã trừng phạt một đứa vô tội. Bây giờ đã lỡ rồi, biết làm sao? Nếu quả thật nó không phải là thủ phạm trêu chọc chàng, chàng phải giải quyết cách nào để giữ được uy tín của mình? Tuy nhiên ngoài mặt chàng vẫn câu kinh hỏi:

- Tại sao mà không nói ngay từ lúc đầu?

Nó nhún vai một cách xấu xược:

- Tôi không phải là chó săn của thầy.

Chàng muốn tát thêm cho nó một cái nữa, nhưng lại sợ rắc rối hơn. Chàng đành nhìn về phía cuối lớp, gọi:

- Thằng Mộc lên đây.

Một tên học trò cao lênh khênh uể oải đứng lên hỏi:

- Thầy kêu tôi? Có chuyện chi không?

Thấy thái độ hỗn láo của nó, chàng càng giận hơn, quát thật to:

- Mà lên đây... Tao bảo mà lên đây...

Nó đứng yên ở chỗ, thọc hai tay túi quần, lắc đầu:

- Tôi không việc gì phải đi đâu hết. Thầy muốn nói gì, xuống đây mà nói.
- À, thằng này láo. Đừng có giận mặt tao. Mà có lên không?
- Thầy có xuống không?

Thấy nó trả môi trả miếng, Chuyên bắt đầu mất bình tĩnh. Sự nhẫn nại trong lòng chàng tan biến nhanh chóng. Mạch máu hai bên thái dương chàng chuyển mạnh làm chàng nóng bừng mặt. Chàng nghĩ đến uy tín của một người thầy trong lớp nên càng nóng nảy hơn. Chàng bị dồn đến chỗ phải trừng trị trên học trò bướng bỉnh, hỗn láo để làm gương cho cả lớp. Chàng lao về phía nó. Trong khi đó, nó vẫn tỉnh khô, nhếch mép cười khinh bỉ, thách thức. Nhưng nó không cười được lâu vì một quả đấm bất chợt phóng thẳng vào giữa mặt nó. Không bầu vùi vào đâu được, nó ngã ngửa về phía sau, đụng phải cái bàn dầy dưới, đồng thời có cảm giác đau đớn như sống mũi vừa bị rập. Nó gượng đứng lên ngay, gườm gườm nhìn Chuyên, rút khăn tay lau máu mũi.

Chàng giơ tay định bồi thêm một quả nữa. Nó hoảng sợ xô bàn chạy về phía cửa sổ. Chuyên gầm lên:

- Mà tưởng chạy thoát tay tao được ư?

Nó đảo mắt nhìn quanh để kiếm một vật làm khí giới tự vệ. Nó chợt trông thấy một sợi dây cao su đen, to bản, hai đầu có móc sắt. Nó vội vồ lấy sợi dây, cầm lăm lăm trong tay, thách:

- Thầy dzô đi...
- Chuyên hùng hổ đáp:
- Mà tưởng tao sợ chẳng?

Chàng lách qua hai bàn học trò, tiến về phía nó. Đúng lúc đó, một học sinh vụt đứng lên, la lớn:

- Mộc, sao mà dám hỗn với thầy? Vắt dây thung đi.

Thằng Mộc cãi:

- Ông ỳnh tao trước... Tao phải có cái này để phòng thân.
- Cũng không được. Mà không được phép làm vậy.
- Bộ ông được phép ỳnh tao? Mẹ kiếp, đừng tưởng ăn hiếp tao mà được. Tao chẳng sợ thằng nào hết. Ừnh tao, tao ỳnh lại.

Vừa nói xong, nó chợt thấy Chuyên đã đến bên. Nó vội đưa sợi dây cao su lên cao để quát xuống đầu thầy, nhưng không hiểu nghĩ sao lại bỏ chạy ra ngoài hành lang, rồi biến mất. Cả lớp bỗng cười ồ lên như vừa xem một trò vui. Chuyên hầm hầm trở lại bàn giáo sư. Học sinh Thiết vẫn còn đứng đó, đang nhăn nhó cười.

Chàng bèn hỏi:

- Cười cái gì?
- Nó lừng khờng đáp:
- Tôi cười thằng Mộc... Chạy nhanh như nó có thể chạy đua trăm mét ở thể vận hội được. Thầy cũng có cú đấm thẳng rất độc.

Biết nó cố tình chọc tức mình, Chuyên quắc mắt, quát:

- Câm ngay! Cút về chỗ!
- Thì cút!

Lại có một vài tiếng cười trong đám học sinh.

Chuyên bỗng thấy chán nản, mệt mỏi lạ thường. Chàng gieo người, ngồi phịch xuống ghế., đưa hai tay ôm lấy đầu. Cả lớp im lặng như tờ. Thoáng nghĩ lại rất nhanh chuyện vừa xảy ra, chàng bắt đầu hỏi hận. Chàng nhận thấy mình đã quá nóng nảy, hồ đồ. Chàng không hiểu tại sao chàng có thể nổi điên như vậy? Đánh một lúc hai học sinh vì một cái cờ không đâu. Chàng tự hỏi nếu thằng Mộc không bỏ chạy, cứ quật sợi dây cao su vào đầu chàng, cục diện sẽ biến ra như thế nào? Một cuộc ẩu đả trong lớp học. Nếu chẳng may chàng bị nó đánh có thương tích, uy tín của chàng có còn đủ để chàng đứng giảng trong lớp nữa không? Đối với cả hai học sinh hỗn láo, chàng sẽ phải có biện pháp nào? Đưa chúng ra hội đồng kỷ luật? Thằng Mộc đáng bị trừng phạt, còn thằng Thiết? Chàng đã trừng phạt oan nó. Tha nó? Nếu được tha, nó còn nghe lời chàng nữa không? Chưa bao giờ chàng gặp một trường hợp khó xử như lúc này. Đáng lẽ ngay từ đầu chàng phải cho gọi giám thị tới để họ đối phó với hai học sinh hỗn láo này, vì đó là nhiệm vụ của họ. Chàng cứ giảng bài, còn chuyện kỷ luật giám thị phụ trách. Người ta đã phân công như vậy, sao chàng không theo đúng?

Thấy không thể ngồi im mãi được, Chuyên uể oải ngừng lên nhìn học trò. Đứa nào cũng ngồi ngay ngắn, hai tay để trên mặt bàn, mắt đăm đăm hướng về phía chàng, như chờ đợi. Chàng uể oải mở cặp, lấy sách ra, nói bằng một giọng mệt mỏi:

- Nào, chúng ta bắt đầu học. Các anh mở sách ra.

Tức thì cả lớp có tiếng rào rào.

Nhưng Chuyên chưa kịp bắt đầu, Lượng đã xuất hiện ở cửa. Chàng ngạc nhiên nhìn ra, im lặng chờ đợi.

Lượng nói lớn:

- Moa muốn gặp toa có chút chuyện.

Chàng thông thả bước ra. Lượng kéo chàng ra sát bờ tường trông xuống sân, rồi hỏi khế:

- Toa vừa đập một thằng, phải không?
- Đúng. Nó hỗn quá làm tôi điên tiết lên.
- Moa hiểu. Thịnh thoảng moa cũng đập một đứa khi nó hỗn láo quá, nhưng không bao giờ moa đập vô mặt chúng, nguy hiểm lắm.
- Tôi cũng biết vậy, nhưng lúc đó không còn suy nghĩ gì được hết. Đúng là giận quá hóa điên.
- Nó chảy hơi nhiều máu, nhưng không sao. Cũng may là nó lớn rồi, nếu không cũng hơi phiền.
- Bây giờ anh tính sao?
- Moa cũng định hỏi toa câu đó.
- Tôi... thì chả biết tính sao hết... Mình có lỗi là nóng quá...
- Suyt! Toa nói khế chứ. Đồng ý là toa nóng, song đừng có nhận lỗi trước mặt học sinh. Theo moa, toa nên đề nghị đưa nó ra hội đồng kỷ luật...
- Còn một thằng nữa...
- Thằng nào? Nó làm gì toa?

Chuyên kể sơ cho Lượng nghe chuyện vừa xảy ra, rồi kết luận:

- Thế là tôi đánh oan thằng Thiết.

Ông ta lắc đầu:

- Oan chỗ nào? Nó hỗn với toa thì toa tát nó phải rồi, còn oan uổng gì nữa. Toa cứ đưa cả hai thằng ra hội đồng kỷ luật, rồi xin tha cho thằng Thiết. Như vậy nó mới sợ và phục toa.
- Bao giờ triệu tập hội đồng kỷ luật?
- Cứ có đề nghị của toa là moa cho mời họp ngay.
- Hội đồng sẽ có biện pháp gì với thằng Mộc?
- Tùy hội đồng. Nhưng theo moa, đuổi phứt đi cho rồi. Hạng đó để tiếp tục học là còn loạn.

Chuyên e ngại:

- Đuổi hẳn sợ có nặng quá không?

Lượng lại lắc đầu:

- Không nặng đâu. Hỗn láo với thầy là phải loại trừ thằng cánh. Con mà hỗn với cha, cha từ; trò hỗn với thầy, thầy đuổi. Chẳng lẽ cái đất nước này không còn kỷ cương gì nữa sao?

Ngừng một chút, ông tiếp:

- Tuy nhiên, moa sẽ hội ý với ông tổng giám thị.

Chuyên ngập ngừng:

- Tôi nghĩ rằng chúng nó mới phạm lỗi lần đầu...
- Làm sao toa biết là lần đầu? Chỉ văn phòng giám thị mới biết được điều đó. Mỗi tuần toa chỉ vào lớp chúng nó có mấy giờ, trong khi giám thị theo dõi sát nút cả tuần. Khi họp hội đồng kỷ luật, giám thị coi lớp sẽ có ý kiến về hai trò đó, rồi tùy hội đồng quyết định.

Chuyên tặc lưỡi:

- Thôi thì cứ đưa cả hai ra hội đồng kỷ luật rồi tính sau.

Ông giám học vui vẻ nói:

- Moa báo ngay cho ông tổng giám thị biết.

Bắt tay Chuyên xong, vừa định bỏ đi, ông chợt nói nhỏ:

Vụ thất tình của toa sẽ bàn tới sau vụ hội đồng kỷ luật.

Chuyên đỏ mặt, ấp úng:

- Tôi... tôi...

Rồi không nói tiếp được nữa. Ông giám học cười:

- Bị ái tình nó quật thì lao đao, vất vả là cái chắc...

Khi viên giám học đi rồi, Chuyên thông thả bước vào lớp. Học sinh cả lớp vẫn ngồi im lặng chờ đợi, sách mở trước mặt. Chàng ôn tồn nói:

- Nào, chúng ta bắt đầu lại.

Chương 24

Một tuần sau, hội đồng kỷ luật họp để xử hai học sinh hỗn láo với Chuyên. Phụ huynh của hai đứa đã được nhà trường gửi giấy mời nhưng không ai tới. Quyết định của hội đồng đúng như dự kiến của viên giám học. Mộc bị đuổi hẳn, Thiết chỉ bị ba ngày và có ghi vào học bạ. Vẫn còn mặc cảm mình nóng nảy, hành động thiếu suy nghĩ, Chuyên cho rằng hình phạt đó quá nặng với tội trạng của hai đứa. Chàng bèn xin hội đồng giảm án cho chúng. Tên Mộc chỉ bị đuổi cảnh cáo bảy ngày, còn tên Thiết được tha hẳn. Chàng muốn hội đồng chỉ áp dụng biện pháp kỷ luật tượng trưng để chúng có thể tiếp tục học hết niên khóa vì hơn một tháng nữa là nghỉ hè. Hội đồng chấp thuận đề nghị của chàng. Vậy mà cả hai tên học sinh phạm kỷ luật vẫn trăn trăn, không coi chàng ra gì. Chúng vẫn bỏ giờ chàng dạy và còn xúi giục bạn bè chống đối chàng. Đa số học sinh trong lớp có thái độ bất hợp tác với chàng. Chúng ngồi im lặng, bất động như những pho tượng. Chàng hỏi, chúng không thèm trả lời. Nếu chàng gọi một đứa, nó sẽ đứng lên, nhưng chỉ trơ như một phổng đá, không trả lời mà cũng giả điếc không nghe thấy gì hết. Chàng phải nén giận để khỏi gây chuyện lôi thôi. Dù vậy chàng cũng không hối hận vì đã tha tội cho hai tên Mộc và Thiết.

Ngoài sự bất hợp tác, chúng còn đặt tên cho chàng là To pay

Lão to pay tới rồi kia.

Lão to pay bữa nay trông bơ phờ quá. Chắc lại mới thua bạc.

Thằng cha to pay trông thiệt đáng ghét, chắc chả có gái nào mê nổi.

Dzậy mới ế vợ.

Em nào lấy phải thằng chả sẽ khổ cả một đời.

Chuyên phải làm lơ như không nghe thấy những lời hỗn xược ấy. Nhưng chàng càng làm lơ, chúng càng tưởng chàng sợ chúng. Dần dần các lớp chàng dạy, dù lớn hay nhỏ, đều gọi chàng bằng bí danh đó. Chúng còn cố tình phát âm sai để chọc tức chàng thêm. Bị trêu chọc mà không dám có phản ứng, chàng trở nên buồn bã, chán ghét nghề dạy học. Mỗi lần vào lớp, chàng coi như một cực hình. Bao giờ chàng cũng là người ngồi lâu nhất ở phòng giáo sư sau khi có chuông vào học.

Sau khi có kết quả kỳ thi đệ nhị lục cá nguyệt, học sinh bắt đầu thưa dần, nhất là các lớp phải đi thi. Giáo sư cũng không còn giảng bài nữa, thường đem từng xấp Thông tín bạ vào lớp để phê. Học sinh hầu như được tự do ra vào lớp học mà không bị kiểm soát.

Sân trường vắng hẳn học trò vào giờ ra chơi. Không còn tiếng la hét, không còn tiếng cười đùa và cũng không có cả những tiếng chửi thề tục tĩu nữa. Chuyên bỗng có cảm tưởng cái sân rộng thênh thang trước mặt chàng không còn là sân trường nữa. Chàng thoáng nghe buồn trong lòng. Chàng hơi ngạc nhiên thấy mình có nỗi buồn ấy. Phải chăng chàng còn tha thiết với nghề gõ đầu trẻ?

Một hôm, viên giám học bắt chợt tới tìm chàng. Ông vui vẻ hỏi đùa:

- Thế nào? Thầy to pay có định đi chơi đâu xa trước các kỳ thi không?

Chuyên phì cười:

- Đến anh cũng gọi tôi bằng mỹ danh đó sao? Anh phải cẩn thận, tôi có thể đưa anh ra hội đồng kỷ luật đó.

Viên giám học bỗng đổi giọng:

- Thôi, không đùa nữa. Bây giờ moa hỏi thật toa nhé. Toa mê em nào đến độ thất tình, đau khổ vì em? Cứ nói thật xem moa có giúp được gì không.

Chuyên giữ im lặng một lát hơi lâu, rồi đáp:

- Hoàng đã nói với anh những gì? Tôi muốn biết rõ để có thể nói thêm.

Lượng suy nghĩ một chút, đáp:

- Nó nói toa có hai người yêu, bây giờ cả hai cùng bỏ toa... nên toa đau đớn đến phát khùng.

Chuyên ngập ngừng:

- Thật ra, tôi chỉ có một người yêu thôi... Còn người kia chỉ là học trò cũ... Vì anh đã giúp tôi trong vụ lộn xộn với học sinh vừa rồi, để cảm ơn anh, tôi xin nói hết để anh rõ... Biết đâu anh lại chẳng giúp tôi thêm một lần nữa...

Lượng vui vẻ:

- Nếu giúp được toa, moa rất sẵn sàng.

Chuyên vẫn tất kể lại chuyện tình giữa chàng và Quỳnh và chuyện hiểu lầm của Liên. Cuối cùng, chàng kết luận:

- Quỳnh không bỏ tôi, nhưng vì nàng có chồng, không thể dễ dàng gặp tôi được. Còn đối với Liên, tôi rất mừng cho cô ta gặp được người đàn ông hoàng lại sẵn sàng quên dĩ vãng không mấy đẹp của cô ấy. Phải thẳng thắn công nhận Liên là người tốt, nhưng chỉ vì hoàn cảnh gia đình phải dấn thân vào cuộc đời mà người ta coi là như nhuốc. Nhưng nhờ cuộc đời như nhuốc ấy, cô ta đã cứu được gia đình, các em cô được học hành đến nơi đến chốn...
- Bây giờ cô Quỳnh của toa ở đâu?

Chuyên cho Lượng biết ngay tên tỉnh Diên làm phó tỉnh trưởng và tên trường Quỳnh đang dạy học. Lượng bỗng reo lên:

- Ô, vậy thì may ra moa có thể giúp toa được. Lâu toa không được gặp cô ấy nên nhớ thương đến phát khùng, chắc bây giờ mong gặp lắm, phải không?

Chuyên vui vẻ đáp ngay:

- Bất cứ lúc nào có thể gặp được, tôi cũng gặp ngay. Quỳnh là tất cả cuộc đời tôi.

Lượng phì cười:

- Toa nói như tiểu thuyết ấy. Moa không ngờ toa lại lãng mạn như vậy. Thôi được, moa sẽ cố gắng tìm cách cho toa gặp người trong mộng của toa.

Chuyên dè dặt:

- Tôi có thể tới tỉnh đó bất cứ lúc nào để gặp Quỳnh, nhưng chỉ sợ nàng không cho tôi gặp thôi, vì chồng nàng ghen lắm.

Lượng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Moa có thằng bạn dạy ở trường đó... Có thể nhờ nó tìm cách cho toa gặp cô Quỳnh một cách bí mật, không để cho tên phó tỉnh trưởng biết...

Chuyên mừng rỡ:

- Nếu vậy thì hay quá... Bao giờ tôi có thể xuống đó được?
- Để moa tính xem nhé. Chắc toa phải đi càng sớm càng tốt vì sắp nghỉ hè trường đóng cửa... Giáo sư dạy trường đó phần lớn ở Saigon...

Chuyên nôn nóng:

- Hay ngày mai tôi đi nhé... Bây giờ còn học hành gì nữa đâu, thông tin bạ tôi cũng ký xong cả rồi, đến trường cũng chỉ ngồi chơi...

Lượng lưỡng lự một vài giây:

- Vậy thì... tốt nhất, toa xin giấy bác sĩ nghỉ vài bữa cho hợp lệ. Lỡ thanh tra có bất thành linh đền thăm trường, toa không có lỗi gì hết... Dù sao cũng nên đề phòng thì hơn.

Chuyên vui vẻ:

- Điều đó quá dễ. Trưa nay tôi ghé phòng mạch bác sĩ quen là có ngay... Mai tôi nghỉ.
- Cũng được. Để moa viết thư giới thiệu toa với thằng bạn moa, bảo nó cố gắng giúp đỡ toa... Giá moa biết chuyện của toa từ trước thì chắc toa không nổi khùng như những ngày vừa qua đâu.

Chưa bao giờ Chuyên thấy cuộc đời tươi đẹp bằng lúc này, tương lai đầy hứa hẹn.

Hôm sau Chuyên hăm hở đi tìm Quỳnh từ sáng sớm. Chàng đến ngôi trường nhỏ bé của tỉnh lỵ cách Saigon có mấy chục cây số khi sân trường còn đầy học sinh vì chưa đến giờ vào học. Chàng tìm vào phòng giám thị,

cho một nhân viên trong phòng này biết tên giáo sư chàng muốn gặp. Sau khi hỏi qua loa sự liên hệ giữa chàng và giáo sư đó, một người dẫn chàng sang phòng giáo sư. Chàng đứng cửa chờ đợi vì chàng không muốn gặp Quỳnh có thể đang có mặt trong đó. Một người đàn ông còn trẻ, trạc tuổi chàng bước ra cửa, ngơ ngác nhìn chàng. Chàng vội vàng tự giới thiệu và đưa bức thư của Lượng cho ông ta. Sau khi đọc thư, ông vui vẻ:

- Anh là bạn của Lượng thì cũng là bạn của tôi. Tên tôi là Phương, anh cứ gọi tên cho tiện. Chuyện này dễ quá. Hôm nay người đẹp sâu muộn cũng có giờ và đang ngồi bên trong. Bọn chúng tôi lên đặt mỹ hiệu cho cô Quỳnh vì lúc nào cô cũng buồn rười rượi, ít nói ít cười...

Tim Chuyên bỗng đập nhanh hơn. Chàng định bước ngay vào phòng giáo sư để gặp Quỳnh. Nhưng Phương đã chặn lại:

- Không nên đột ngột quá và nhất là lúc có đông người trong phòng. Bây giờ thì tôi biết tại sao cô ấy sâu muộn. Cũng chỉ vì nhớ anh mà thôi.

Chuyên càng thấy lòng mình náo nức. Chỉ còn cách người yêu có vài bước mà chàng vẫn chưa được nhìn tận mắt về sâu muộn của nàng. Phương kéo chàng bước xuống sân trường, nói:

- Anh hãy tạm đứng núp một chỗ, khi có chuông vào học, tôi sẽ tìm cách giữ cô ấy lên lớp sau cùng để anh có thể nói chuyện riêng với cô. Như vậy sẽ không ai biết cô sẽ gặp anh. Tôi cũng nghe nói ông chồng của cô khó lắm. Cứ kín đáo tránh trước sẽ không làm phiền cho cô ấy.

Thấy Phương bàn có lý, Chuyên đành nghe theo, dù trong lòng đang nóng như lửa. Khi Phương trở lại phòng giáo sư, chàng vào phòng giám thị ngồi đợi. Khoảng mười phút sau chuông vào học mới reo. Chàng ngó sang phòng giáo sư với một vẻ bồn chồn, sốt ruột. Chàng có cảm tưởng từ lúc chuông reo đến lúc có giáo sư đầu tiên bước ra khỏi phòng dài bằng cả một thế kỷ. Nhưng rồi phòng giáo sư cũng đã vắng. Chàng vội bước đến cửa chờ đợi. Từ trong phòng bỗng có tiếng nói lớn:

- Xin mời vào!

Không đợi gọi đến tiếng thứ hai, chàng xuất hiện ngay. Cả phòng chỉ còn Phương và Quỳnh. Vừa thoáng thấy chàng, Quỳnh đã thẳng thốt kêu:

- Anh Chuyên!

Vì Quỳnh quay lưng ra cửa sổ nên Chuyên không nhìn rõ mặt, chỉ thấy dáng gầy gầy của nàng. Chàng chợt nghe xót xa trong lòng. Chàng bước nhanh đến gần nàng trong khi Phương ra khỏi phòng. Chàng gọi khẽ:

- Quỳnh!

Nàng liền xua đuổi:

- Anh về đi... Anh về đi...

Chuyên ngạc nhiên, đứng dừng lại, ngơ ngác:

- Em đuổi anh?

Nàng đáp nhanh:

- Nguy hiểm lắm... Anh về đi...

Chàng liều lĩnh nói:

- Nếu có làm sao, anh cũng được thấy em lần cuối...
- Em van anh... Anh về ngay đi...
- Em hết yêu anh rồi sao?
- Không bao giờ... Không bao giờ... Vì yêu anh mà em đang chịu nhiều đau khổ. Xin anh hiểu cho lòng em... Anh hãy về đi... Cuối tuần này, em sẽ gặp anh.

Chuyên nghi ngờ:

- Em nói thật hay định dối gạt anh?

Nàng lắc đầu:

- Không, em không dối gạt anh đâu... Anh Diên sẽ đi công du ngoại quốc...

Chuyên hiểu ngay, nhưng vẫn tiến lại gần người yêu để nhìn rõ mặt nàng cho thỏa nỗi mong nhớ. Chàng thấy nàng gầy xọp hẳn đi. Trong lòng chàng một niềm thương yêu bỗng rào rạt dâng lên. Chàng vụt nắm lấy bàn tay nhỏ bé, ấm áp của nàng khiến nàng giật thót mình, nhưng không rút tay ra. Hơi ấm từ tay này truyền thẳng lên tim chàng khiến chàng thấy người nóng ran. Chàng đắm đuối nhìn nàng, thầm thì bên tai nàng:

- Em có biết anh nhớ em vô cùng không? Nhớ đến héo hắt cả lòng cả dạ, nhớ đến phát điên, phát khùng.
- Nàng gạt đầu, nói thật nhẹ:
- Em biết... Em biết anh nhớ em cũng như em nhớ anh... Thế nào cuối tuần này mình cũng sẽ gặp nhau... Thôi, anh về đi, lỡ có ai thấy thì phiền lắm... Em có rất nhiều chuyện để nói với anh.

Lần này thì chàng nghe lời nàng ngay, buông tay nàng ra, nhìn nàng dăm dăm như muốn nói thêm một câu gì nữa, nhưng lại ngập ngừng. Khi nàng sửa soạn lên lớp, quay mặt về phía cửa sổ, chàng mới nhìn rõ mặt nàng. Đôi mắt nàng đỏ hoe vì vừa khóc. Chàng nghe lòng tê tái, ngập ngừng hỏi:

- Tại... tại sao em khóc?

Nàng khẽ thở dài:

- Em gặp nhiều chuyện buồn quá mà chẳng biết tâm sự với ai... Bất ngờ gặp anh cũng làm em xúc động, em vừa mừng vừa sợ... Thôi, anh về đi, cuối tuần này thế nào em cũng sẽ gặp anh. Đừng bao giờ nghĩ rằng em hết yêu anh...

Chuyên nhìn theo Quỳnh chậm rãi bước ra khỏi phòng giáo sư. Vẫn những bước chân khoan thai, vẫn dáng dấp mảnh mai quyến rũ. Chàng thấy lòng mình vừa nhẹ nhõm, vui vui vừa xót xa thương cảm. Khi nàng đã đi khuất lối cầu thang lên lầu, chàng mới nhanh nhẹn chạy xuống sân trường tìm Phương. Anh đang đứng một mình ở một góc vắng vẻ, phì phèo hút thuốc lá. Thấy Chuyên bước tới, anh hỏi ngay:

- Sao lạ vậy?

Chuyên nắm lấy tay người bạn mới, ân cần nói:

- Cảm ơn anh rất nhiều. Quỳnh cho biết cuối tuần này sẽ lên Saigon gặp tôi.

Phương vỗ vai chàng:

- Thôi, yên tâm rồi nhé. Thì ra cô ấy cũng nhớ anh quá mà héo hắt sầu muộn. Bây giờ anh có thể ăn no ngủ kỹ, chờ ngày gặp lại người tình trong mộng.

Sau khi chia tay với Phương, Chuyên ra xe về ngay Saigon, lòng phơi phới. Chàng không còn sợ mất Quỳnh nữa. Nhưng chàng cũng hơi thắc mắc về chuyện đã làm nàng lo buồn đến gầy ốm đi, chắc chắn nàng không nhớ thương chàng đến độ ấy vì nàng biết chàng không thể quên được nàng. Vậy thì chuyện gì? Nghĩ mãi không ra, chàng đành chờ đến ngày gặp nàng.

Thời gian chờ đợi tuy không đè nặng lên tâm hồn chàng đến có thể làm chàng phát khùng, cũng dài lê thê. Hai ngày chờ đợi, chỉ hai ngày thôi, mà chàng tưởng chừng cả mấy tháng trời.

Chương 25

Quỳnh giữ đúng lời hứa. Buổi chiều thứ bảy, khi Chuyên vừa về đến nhà, một người đàn ông lạ đã gõ cửa, xin gặp chàng. Người lạ không để chàng thắc mắc lâu, đưa ngay thư của Quỳnh viết cho chàng. Đó chỉ là một mảnh giấy nhỏ Quỳnh viết vội mấy chữ để giới thiệu người cầm thư. Chàng nhận ra ngay nét chữ của người yêu, vui vẻ mời khách vào nhà, rồi hỏi:

- Tại sao Quỳnh không đến gặp tôi mà phải nhờ... anh?

Khách vui vẻ trả lời:

- Tất nhiên chị ấy phải có lý do... Nhà tôi là bạn học của chị ở Gia Long. Hai người là bạn rất thân từ ngày học lớp đệ thất, nên coi nhau như chị em ruột, có chuyện gì cũng cho nhau biết, kể cả chuyện của anh và chị ấy... Chắc trong thư chị ấy cũng cho anh biết tên tôi là Triết?
- Dạ, hân hạnh được biết anh... Quỳnh còn giới thiệu anh là luật sư. Văn phòng của anh ở đường nào?
- Tôi bị động viên nên đang làm việc trong quân pháp... Bây giờ mời anh đi với tôi sang Biên Hòa để gặp chị ấy.

Chuyên ngạc nhiên:

- Tại sao Quỳnh lại ở Biên Hòa?

Triết cười:

- Anh cứ đi với tôi rồi sẽ biết... Như chuyện trinh thám, gián điệp, phải không?

Chuyên cũng cười:

- Hồi hộp như xem phim của Hitchcock ấy.

Chuyên chạy vội vào nhà trong để báo cho mẹ chàng biết chàng phải đi với bạn nên không ăn cơm nhà. Khi đã ngồi cạnh Triết trong xe hơi, Chuyên hỏi thúc:

- Nào, chuyện trinh thám, gián điệp ra làm sao, xin anh kể cho nghe.

Vừa mở máy xe Triết vừa đáp:

- Thật ra, cũng chẳng có gì bí mật lắm đâu. Theo chị Quỳnh, anh Diên, chồng chị, cho người luôn luôn ngằm theo dõi chị và bọn tay sai này được quyền đánh anh một cách vô tội vạ, nếu anh công khai gặp chị Quỳnh... Để tránh cho anh khỏi bị đánh, chị nhờ tôi đón anh đi chơi. Nhà tôi đã lái xe đưa chị sang Biên Hòa trước rồi.

Chuyên lo lắng:

- Nếu anh Diên ghen như vậy thì cũng mệt cho Quỳnh, mất hết tất cả tự do... Thảo nào, cách đây mấy hôm, khi tôi mò xuống tỉnh, Quỳnh có vẻ sợ lắm. Cứ đuổi tôi về ngay Saigon.

Triết úp mở:

- Chuyện vợ chồng của chị Quỳnh còn nhiều điều lạ nữa... Nhưng thôi, những chuyện đó để chính chị ấy nói với anh thì hơn... Tôi chỉ có thể tiết lộ một điều là... tôi đang lo chuyện ly hôn của ông bà ấy...
- Vậy, xin anh cứ vui lên.

Chuyên vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, hỏi dồn dập:

- Ly hôn? Tại sao hai người lại bỏ nhau? Anh Diên mà chịu bỏ Quỳnh? Ghen như thế là yêu lắm, đời nào xa Quỳnh được...

Triết cười:

- Ở đời này nhiều chuyện bất ngờ mà mình không thể đoán trước được. Xin anh đừng nôn nóng quá. Chỉ nửa giờ nữa chị Quỳnh sẽ cho anh biết hết mọi chuyện. Tôi sợ lúc đó anh sẽ mừng... phát điên lên. Ly kỳ lắm. Chính tôi cũng không ngờ.

Sau đó, Triết đổi đề tài câu chuyện. Anh tuy ở trong quân pháp vẫn làm việc cho một văn phòng luật sư nổi tiếng ở Saigon. Vợ anh, Minh Châu, là một dược sĩ, cho thuê bằng, hiện làm cho một phòng thí nghiệm. Hai vợ chồng chưa có con nên rất rỗi rảnh và có một đời sống khá sung túc. Triết tỏ ra là một luật sư khéo léo, nói năng hoạt bát. Hết chuyện gia đình, anh quay sang chuyện thời sự, khiến Chuyên không có dịp nào cất lời anh để hỏi thêm về Quỳnh. Vì lịch sự, chàng cũng đành ngồi im lặng dù trong lòng nóng như lửa. Khi Triết dứt lời, xe đã đậu trước một tiệm ăn thuộc vùng ngoại ô thành phố Biên Hòa. Triết vui vẻ mở cửa xe, nói:

- Hôm nay bọn mình nhận cá hấp.

Vừa xuống xe, Chuyên đã bước vội vào tiệm ăn. Chàng thấy Quỳnh ngồi cạnh một người đàn bà bên một bàn trong một góc vắng, sâu phía trong tiệm. Vừa nhìn thấy chàng, nàng nở nụ cười thật tươi để chào đón. Chàng đi thẳng về phía hai người. Cả hai người đàn bà cùng đứng lên chào đón chàng. Quỳnh trông có vẻ tiêu tụy nhưng vẫn đẹp. Quỳnh liền giới thiệu:

- Minh Châu, bạn em.

Chuyên cúi đầu chào một cách trân trọng:

- Thưa chị, rất hân hạnh được biết chị. Xin mời chị cứ ngồi tự nhiên...

Ngay lúc đó, Triết vừa vào tới, nói với vợ:

- Em ra ngoài này anh chỉ cho em hồ nuôi cá, lớn lắm.

Quỳnh chặn lại:

- Thôi, ông bà đừng kiếm có lánh mặt nữa. Cứ ngồi đây nói chuyện cho vui, có gì phải dẩu diếm đâu. Đối với ông bà, tôi chả có điều gì bí mật cả.

Minh Châu nhìn chồng cười:

- Em chả thích coi hồ cá đâu. Em thích nghe chuyện tình lâm ly, bi đát của Quỳnh cơ. Nó với em thì còn có chuyện gì dẩu nhau nữa đâu. Với lại, bao nhiêu chuyện nó cũng đã kể hết cho anh nghe để anh lo vụ ly hôn của nó rồi.

Triết đành cười xòa:

- Vậy thì... Không thèm xem hồ cá nữa.

Trong khi vợ chồng Triết chọn món ăn trong thực đơn, Quỳnh kể chuyện gia đình nàng cho Chuyên nghe. Trong thời gian gần đây, Diên gặp lại người bạn gái cũ, trước ở cùng xóm với anh. Quỳnh Hương, tên người bạn gái, có chồng là một trung tá, nhưng chưa có con. Quỳnh Hương là người có học, đỗ cử nhân văn khoa, nên chồng ít học. Chồng cô chỉ học hết bậc trung học đệ nhất cấp rồi bị động viên học lớp sĩ quan trừ bị. Bây giờ gặp lại Diên, thấy anh hợp với cô hơn. Hai người lén lút yêu nhau, thường gặp nhau ở Saigon và thư từ cho nhau khi phải xa nhau. Diên đã xúi người yêu bỏ chồng và hứa sẽ chấp nối với nhau sau khi ly dị với Quỳnh. Nghe đến đây, Chuyên chột hỏi:

- Thế mà anh ấy còn ghen, còn cho người theo rình em?
- Quỳnh lắc đầu:

- Anh không hiểu anh ấy đâu... Theo em nghĩ, một là anh ấy chỉ hứa hẹn láo, chưa chắc gì đã thật lòng yêu cô Hương. Anh ấy có thể lợi dụng được thì cứ lợi dụng, khi nào cô Hương ly dị được với chồng thì lại tính. Hai là anh ấy muốn hành hạ em cho bõ ghét. Anh ấy không xin ly dị em, hay chưa xin thì em không rõ. Nhưng tình cờ bắt được mấy bức thư cô Hương gửi cho anh ấy, em liền nhờ anh Triết lo vụ ly dị trước. Khi nào anh ấy đi công du về, anh Triết sẽ thông báo cho anh ấy biết. Lúc đó em được quyền dọn ra ở riêng. Em sẽ về ở hẳn Saigon, xin tạm nghỉ dạy học một năm để lo cho xong vụ ly dị.

Chuyên mừng rỡ:

- Nghĩa là anh sắp sửa không phải xa em nữa?
- Không, anh đừng có mừng vội. Trong thời gian này, mình phải giữ kỹ hơn để anh ấy không có cơ phản công lại. Chuyên sẽ thêm rắc rối và kéo dài.

Minh Châu nói chêm vào:

- Mình nghĩ rằng sau khi ly thân, Quỳnh có quyền có bạn, miễn đừng làm hôn thú.
- Nhưng Châu quên rằng anh Diên biết bọn tôi yêu nhau từ trước ngày tôi lấy anh ấy.

Triết đồng ý với Quỳnh:

- Tốt nhất là mình cứ giữ gìn cẩn thận để không gặp trở ngại, sớm giải quyết chuyện ly dị được ngày nào hay ngày đó. Khi có giấy ly hôn đang hoàng, ông bà tha hồ du duong.

Chuyên khế thờ dài, buồn buồn:

- Cũng phải cả năm chứ có một hai bữa hay năm ba tuần đâu.

Quỳnh tìm lời an ủi:

- Nhưng mình còn trông thấy tuong lai. Nếu không có chuyện anh ấy lén lút yêu cô Hương, cuộc đời của anh và em đều ảm đạm vô hy vọng. Chỉ còn biết hẹn nhau kiếp sau mà thôi. Vậy thì anh đừng nôn nóng quá, có hại cho sức khỏe mà cũng chẳng giải quyết được việc gì hết.

Chuyên chép miệng:

- Cũng đành vậy chớ biết làm gì khác được.

Quỳnh nhìn người yêu, tủm tủm cười:

- Còn chuyện này vui lắm, không biết anh đã biết chưa?

Chuyên chưa kịp trả lời, nàng đã có giọng vui đùa:

- Mà không biết anh có vui không hay lại buồn?

Chuyên tò mò:

- Chuyện gì mà anh lúc vui lúc buồn?
- Chuyện Liên sắp lấy chồng... Hôm qua, em vừa tình cờ gặp cô ấy ở ngoài đường. Cô ấy đi với một anh chàng mà cô giới thiệu là Viễn...

Chuyên buột miệng nói:

- Viễn thầy bói...
- Ủa, thế ra anh cũng biết à? Mà sao kêu là thầy bói? Anh chàng ấy làm nghề thầy bói?

Chuyên liền kể lại chuyện chàng giới thiệu Liên với Viễn, rồi hai người yêu nhau, tính đến chuyện hôn nhân.

Quỳnh vui vẻ:

- Ô, vậy anh chàng Viễn là đồng nghiệp của anh em mình. Còn gì vui hơn nữa. Mừng cho cô Liên đã gặp được người tốt, xứng đôi vừa lứa. Cô ấy vui lắm, đẹp hẳn ra... Mà anh chưa trả lời câu hỏi của em là anh có buồn khi cô ấy lấy chồng không?

Chuyên thẳng thắn đáp:

- Không. Trái lại, anh còn mừng cho cô ấy nữa.
- Mừng thật hay mừng giả bộ?

Minh Châu bỗng lên tiếng:

- Quỳnh, bộ mày ghen sao?

Quỳnh lắc đầu:

- Không, tao hỏi giỡn thôi, chớ tao hiểu rõ hai người quá mà. Khi bị anh Diên kèm sát, chính tao đã nhờ Liên đưa anh Chuyên đi chơi mà. Nếu ghen tao đâu có làm như vậy.

Rồi nàng quay về phía Chuyên, nói tiếp:

- Liên cho biết hai người sẽ làm đám cưới trong dịp nghỉ hè này. Niên học tới, cô ấy đi học lại. Như vậy là tương lai quá tốt đẹp. Mừng cho cô ấy.

Chuyên cười:

- Cứ như chuyện thần tiên 'Cô bé lọ lem' ấy.
- Riêng em, em cho rằng Liên xứng đáng được hưởng một cuộc đời tốt đẹp. Em dạy cô ấy lớp đệ tứ, nhận thấy cô ấy là người học trò giỏi, ngoan ngoãn... Vì thế mới có người giúp tiền cô ấy khiến cô ấy hiểu lầm là tình yêu

Bồng Minh Châu lên tiếng:

- Có một điều không ai có thể hiểu làm là đã đến lúc phải ăn rồi... không thì chết đói mất.

Cả bốn người cùng phì cười. Vừa lúc đó người hầu bàn đem đồ ăn ra. Triết nhìn các món ăn bày la liệt trên bàn, nói với vợ:

- Không biết em và anh, hai người, có ăn hết được ngần này món không?

Minh Châu thật thà:

- Minh kêu cho bốn người chớ đâu có phải chỉ anh với em thôi.

Quỳnh vui vẻ nói với bạn:

- Vậy mà mày cũng tưởng thiệt. Anh Triết chọc hai đứa tao đó. Mừng rồi, còn thiết gì ăn với uống nữa. Nhưng tánh tao kỳ lắm. Càng mừng càng ăn mạnh. Không chừng phải kêu thêm chớ không có dư đâu... Còn anh thì sao, anh Chuyên?
- Thì anh cũng giống em. Càng vui càng ăn nhiều.

Triết đề nghị:

- Vậy thì mình ăn đi, còn chờ đợi gì nữa.

Đoạn Kết

Từ ngày được biết Quỳnh quyết định ly dị với Diên, Chuyên rất vui, dù không được gặp nàng luôn. Chàng yên tâm vì tương lai không còn mờ mịt nữa. Chàng cũng thấy vui và yên tâm khi nghĩ đến tương lai của Liên. Chàng không bao giờ ngờ lại có những kết thúc tốt đẹp cho cả chàng lẫn Liên. Nếu cô còn chìm đắm trong cuộc sống tạm bợ như bản, lương tâm chàng cũng không thể yên ổn, dù được sống bên Quỳnh. Chàng không chối chàng có một phần trách nhiệm không nhỏ đưa đến tuyệt vọng cho Liên, rồi từ tuyệt vọng đó cô liều lĩnh dấn thân vào một cuộc sống không tương lai, tự hủy hoại thân mình, cuộc đời mình dù giúp đỡ được gia đình qua cơn khốn khổ. Thành thạo Chuyên tìm gặp Triết để hỏi về tiến trình chuyện ly dị. Nhưng mọi chuyện vẫn còn dậm chân tại chỗ vì Diên vẫn còn ở nước ngoài. Triết an ủi chàng rằng chuyện tình của chàng với Quỳnh coi như đã ổn định, không có gì phải lo nữa, bây giờ chỉ còn là thời gian thôi.

Vào giữa tháng 6, tất cả các trường học đều đóng cửa sau lễ phát phần thưởng cho các học sinh xuất sắc, trừ một vài trường tư còn mở lớp luyện thi. Chuyên thành thạo chờ đợi mùa thi sắp tới. Một hôm, Viễn và Liên bỗng đến thăm chàng. Từ lâu, hai người gọi chàng là ông tư vì nhờ chàng Viễn và Liên mới quen biết nhau, rồi đi đến hôn nhân. Điều mà chàng rất mến phục cả hai người là Liên thì dám nói hết sự thật về cuộc đời mình, kể cả mối tình tuyệt vọng của cô với ông thầy có nhiều ảo tưởng về nghề dạy học nhưng thiếu kinh nghiệm về cách ứng xử trong đời, còn Viễn thì vì anh đã tỏ ra rất rộng lượng quên đi dĩ vãng của người yêu và tha thứ cho cô. Anh đã từng nói với Liên rằng điều quan trọng là từ nay cô chỉ biết có Viễn thôi. Để đáp lại lòng rộng lượng ấy của người yêu, cô cố gắng trở nên một người đàn bà có nếp sống mẫu mực, hết lòng yêu người đã cứu vớt cô ra khỏi đống bùn nhơ. Nếp sống thay đổi, con người cũng thay đổi. Liên dần dần có vẻ đẹp trang nhã, lịch sự. Điều quan trọng hơn nữa là nghe lời khuyên của Viễn, Liên đã đi học lại, trở về với nếp sống nữ sinh trong trắng xưa kia. Điều này không phải là điều dễ dàng đối với Liên. Bỏ học đã lâu, lại đã quen nếp sống phóng túng, bây giờ phải ép mình trở lại những việc mình đã quên đi từ nhiều năm nay. Nhưng nhờ thông minh và sự khuyến khích nồng nhiệt của người yêu, cô đã thắng lướt được những trở lực chính trong lòng mình. Theo lời chỉ dẫn của Viễn, cô chỉ ghi tên theo học những lớp đặc biệt luyện thi và những môn chính quan trọng có hệ số cao. Ngoài ra, cũng còn một động cơ khác thúc đẩy cô hăm hở đi học lại là những người bạn thân cũ của cô đều đang học học đại học và sửa soạn tốt nghiệp. Đã có điều kiện đi học lại, cô không muốn thua kém các bạn.

Thấy tương lai của Liên có nhiều hứa hẹn tốt đẹp, Chuyên rất mừng. Chàng và Viễn trở nên thân nhau hơn trước, hơn cả những ngày còn học trung học. Vì thế, chàng đã cho Viễn biết khá nhiều chi tiết về chuyện tình của chàng và Quỳnh. Không những thế, chàng còn nhờ Viễn xem số Tử vi cho Quỳnh. Chỉ mấy tiếng đồng hồ sau khi có ngày, giờ và tháng, năm sinh của Quỳnh, Viễn tìm Chuyên ngay và cho biết vợ chồng Quỳnh sẽ xa nhau rất sớm, không phải do một cuộc ly dị mà vì một biến cố gì đó chính Viễn không đoán ra nổi. Chuyên vốn là người không tin nhiều vào bói toán nên chỉ mỉm cười, im lặng. Trong thâm tâm chàng vẫn tin rằng qua mọi

thủ tục của ly hôn, chàng và Quỳnh có được xem hợp cũng phải hai năm nữa là sớm nhất. Như vậy cũng là vui lắm rồi.

Vừa gặp Chuyên, Viễn nói ngay:

- Tôi nhờ việc này, cậu không thể từ chối được. Từ chối là hết tình hết nghĩa với nhau đó.

Chuyên ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì mà ghê gớm vậy? Chưa gì đã dọa nhau rồi.

Viễn có giọng quan trọng:

- Thật chứ không phải dọa đâu.
- Chuyên quay sang Liên dò dẫm hỏi:
- Có phải ông bà muốn nhờ tôi chạy điếm cho bà kỳ thi tú tài một sắp tới không? Nếu đúng, ông ấy chả cần dọa...
- Viễn liền cắt ngang:
- Ai thèm nhờ cậu việc nhỏ mọn ấy. Liên dư sức qua cầu, không phải chạy chọt gì hết. Mà nếu cần, đã có thằng Hoàng, chứ cậu thì làm được cái trò trống gì. Nghe rõ đây, việc tôi sắp nhờ cậu là... cậu phải làm phủ rể cho tôi!

Chuyên phá lên cười:

- Tưởng gì, chuyện ấy thì tất nhiên rồi. Cậu không cho tôi được làm rể phụ cho cậu, tôi còn giận nữa đấy... Mà bao giờ thì cưới?

Viễn đáp ngay:

- Giữa hè, sau các kỳ thi khóa thứ nhất... và sau khi Liên đậu tú tài phần một.
- Liên vội nói:
- Chắc đâu em đã đậu, anh cứ làm như em đã nắm chắc cái bằng trong tay ấy.
- Viễn sửa lời người yêu:
- Tú tài một không có bằng, chỉ có chứng chỉ thôi. Bao giờ đậu xong cả hai phần người ta mới phát bằng cho em. Mà làm sao em không đậu được khi có ít nhất ba giám khảo đứng sau em.
- Liên thật thà hỏi:
- Những ai mà ba?
- Anh và hai anh Chuyên và Hoàng, không ba là gì? Nhưng em đâu cần đến bọn anh...

Liên cười:

- Xin anh đừng quá tin ở em... Vớ lại, người ta chả thường nói 'học tài thi phận' đó sao?

Chuyên liền nói xen vào:

- Bài làm đúng và hay là phải đậu, không có chuyện may rủi gì ráo.

Rồi chàng quay sang hỏi Viễn:

- Nhưng ai làm phủ rể cho cậu, ngoài tôi ra?
- Tôi chỉ cần hai người thôi. Đó là cậu và thằng Hoàng. Phủ đâu cũng chỉ có hai người.

Liên tiếp lời người yêu:

- Chắc anh chưa quên Ngọc Như và Cẩm Hồng?

Chuyên lắc đầu:

- Quên thì chưa quên, nhưng lâu lắm tôi chưa gặp hai cô ấy. Chắc cả hai cũng sắp tốt nghiệp đại học? Không biết họ học gì?

Liên vui vẻ:

- Dạ, chỉ còn một năm nữa chúng nó ra dượt sĩ... Chúng nó hồi này Saigon lắm, chớ không còn quê mùa nữa đâu. Có khi anh không nhận ra chúng nó đâu.

Viễn đùa:

- Có Saigon thì cũng đến như em là cùng chứ gì. Ai dám nói em dân tỉnh nhỏ đâu.

Rồi anh quay sang Chuyên hỏi:

- Tôi nhờ cậu mời bà Quỳnh, có được không?

Chuyên đáp ngay:

- Ủa, mà sao cậu phải nhờ tôi nhỉ? Bộ cô Liên không đủ thân với Quỳnh sao?
- Tôi nghĩ cậu thân hơn. Dù sao, hai người cũng là...
- Chuyên ngắt:
- Chính vì vậy mà tôi và Quỳnh đang phải tránh mặt nhau... Liên gặp Quỳnh là tốt nhất. Mà tôi cũng xin nói trước là nếu Quỳnh có dự đám cưới thì cũng đi riêng, chớ không đi chung với tôi được...

Viễn cười:

- Dù đi riêng, tôi vẫn xếp hai người ngồi chung bàn.

Chuyên im lặng vì chính chàng cũng muốn được ngồi cạnh Quỳnh. Viễn vỗ vai bạn, vui vẻ:

- Thế là cậu chịu rồi nhé... Bây giờ bọn tôi dzọt đây vì còn nhiều việc phải làm.

Khi hai người đã ra về, Chuyên băn khoăn nghĩ đến chuyện của mình. Chuyện bắt đầu lủng củng do sự hiểu lầm của Liên, rồi xảy ra bao nhiêu biến cố làm thay đổi cuộc đời của ba người. Bây giờ Liên đã gặp may mắn, qua khỏi mọi gian nan mà chàng tin rằng Viễn đã thành thật yêu cô, muốn xây dựng tương lai, hạnh phúc với cô. Còn chàng và Quỳnh mới chỉ thấy một tia hy vọng le lói xa xa. Nếu chuyện ly hôn của Quỳnh với Diên diễn tiến tốt đẹp, chàng cũng phải chờ ít nhất hai năm nữa mới có thể xum họp với người yêu. Đối với chàng, hai năm chờ đợi dài lê thê. Trong hai năm đó, biết đâu lại có thêm một biến cố mới nào làm cản trở cuộc tình duyên của hai người! Chàng đã có kinh nghiệm về những bất trắc, bấp bênh của cuộc đời nên lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Nhờ các kỳ thi bắt đầu vào cuối tháng 6, đầu tháng 7 Chuyên mới khuây khỏa phần nào nỗi lo âu canh cánh bên lòng. Chàng nhận được giấy đi coi và chấm thi Tú tài phần 1 cùng một lúc. Chàng coi thi ở một hội đồng giám thị trong tỉnh Long Xuyên, sau đó sẽ về chấm ở Cần Thơ. Chàng nhắm tính chàng sẽ phải xa Saigon trong vòng một tháng. Trước khi lên đường, chàng tìm cách gặp Quỳnh vì chàng nghe tin nàng đã về ở hẳn Saigon và làm đơn xin nghỉ chấm thi suốt cả mùa hè này. Hai người đã được gặp nhau ở nhà vợ chồng Triết.

Chuyên không khỏi xót xa khi thấy người yêu gầy xọp hẳn đi. Chàng muốn tìm lời an ủi nhưng cũng không biết nói sao. Chàng chỉ rụt rè hỏi:

Tại sao em ốm quá vậy?

Nàng nở một nụ cười buồn, rồi đáp:

Lấy chồng và bỏ chồng đều là những điều quan trọng nhất trong cuộc đời một người đàn bà. Anh là đàn ông làm sao hiểu nỗi tâm trạng đó... Cả hai chuyện này đều thay đổi cuộc sống của người đàn bà, thay đổi đến tận cốt rỗng, chứ không phải chỉ thay đổi hơi hợt bên ngoài... Dù em biết rằng sau khi em bỏ anh Diên em sẽ sung sướng hơn vì được sống bên anh, nhưng sự thay đổi cũng làm em bàng hoàng.

Sau đó Quỳnh cho Chuyên biết nàng sẽ xin nghỉ dạy học không lương một năm, vì khi nộp đơn xin ly dị, nàng và Diên sẽ phải sống ly thân chờ phán quyết của tòa. Thời gian chờ đợi này có thể kéo dài tới hai năm. Nếu nàng vẫn tiếp tục dạy học ở ngôi trường tỉnh nhỏ đó, cuộc sống hàng ngày sẽ trở nên khó khăn cho cả hai người. Dân trong tỉnh sẽ bàn tán về chuyện ông bà phó tỉnh trường ở riêng nhà. Vậy tốt nhất là hai người không thể ở chung một tỉnh. Trong thời gian nghỉ không lương như vậy, nàng sẽ tìm cách xin đổi về Saigon. Đường dây cũ mà nàng đã lo cho chàng có thể giúp nàng đạt ý nguyện. Nàng có cả một năm trời để lo việc chuyển chuyển chắc chắn sẽ thành công. Nghe nàng tính toán, Chuyên không ngờ nàng lại chu đáo đến như vậy. Chàng thấy rõ ràng tương lai của mình thật tươi sáng.

Trước khi chia tay, Quỳnh cho người yêu biết Diên sẽ trở về Saigon trong vòng một tuần nữa và Triết sẽ gửi giấy thông báo chuyện ly hôn giữa hai người. Chuyên liền đề nghị gặp nàng thường xuyên ít nhất cũng mỗi tuần một lần. Quỳnh e ngại gạt đi và giải thích rằng nàng chỉ sợ Diên giở thói côn đồ sai người đánh chàng cho bõ ghét. Dưới quyền Diên không thiếu gì tay sai, những tên lính sợ chết không dám ra mặt trận, mất tiền để được chui rúc, ẩn núp trong các văn phòng tỉnh mà người ta gọi là lính kiếng thường tỏ ra hết lòng trung thành với những kẻ đang che chở mình. Bao nhiêu năm xa cách còn chịu đựng được, nay chỉ còn một hai năm nữa, xin đừng nôn nóng. Chuyên đành phải nghe lời nàng, nhưng trong lòng không vui.

Rồi mấy ngày coi thi ở Long Xuyên trôi qua một cách êm ả. Chuyên ở trọ cùng một số bạn đồng nghiệp khác từ Saigon hoặc mấy tỉnh lân cận tới. Vì có đông người ở chung nên nhà trọ ồn ào suốt ngày. Buổi tối, sau khi ăn tiệm về, họ họp nhau chơi xì phé đến khuya. Trong bàn bạc, họ nói đủ mọi thứ chuyện, kể cả những chuyện tục tĩu. Chuyên không chơi bài, nhưng nghe họ nói chuyện ồn ào cũng thấy vui lây, khuây khỏa nỗi nhớ Quỳnh.

Sau ba ngày coi thi, nhiều người vội vã sang Cần Thơ ngay. Chuyên cùng một vài bạn ngủ lại Long Xuyên thêm một đêm nữa, hôm sau mới rời tỉnh lỵ. Khi ra tới bến xe đò, chàng ngạc nhiên thấy một số bạn đồng nghiệp đang xúm nhau đọc một tờ báo, vừa đọc vừa bàn tán xôn xao. Chàng tò mò bước lại gần họ, nhưng cũng chưa hiểu chuyện gì. Chàng phải đến xạp báo mua một tờ để xem riêng. Vừa mở tờ báo ra, Chàng thấy ngay một hàng chữ lớn ở trang nhất đập vào mắt chàng. Một sĩ quan cấp tá bắt chợt về nhà, thấy vợ ngủ với trai, đã bắn chết cả hai. Tự nhiên chàng thấy hồi hộp lạ thường, như có linh tính báo một chuyện đặc biệt vừa

xảy ra có liên quan tới Quỳnh. Chàng vội vàng mở rộng tờ báo để đọc cho rõ và nhanh. Đọc xong, chàng bàng hoàng, ngẩn ngơ mấy phút, rồi đọc lại lần nữa. Đến lần thứ ba chàng mới thấy một niềm vui xen lẫn nỗi kinh hoàng tràn ngập lòng chàng. Người bị tình địch bắn chết chính là Diên, chồng của Quỳnh. Diên đi công du ngoại quốc về là lén lút tìm gặp người yêu ngay. Người yêu của anh là vợ một trung tá pháo binh. Viên trung tá đang ở đơn vị xa Saigon, bất chợt về nhà, thấy vợ đang ngủ với trai, đã bắn chết cả hai người trong khi họ còn trần truồng. Hình của hai nạn nhân và người chồng bị phản bội đều được in trên trang nhất. Nhà báo còn hẹn với độc giả sẽ có thêm nhiều chi tiết hấp dẫn vào số báo hôm sau.

Chuyên đứng lặng như người mất hồn một lúc khá lâu. Chàng không ngờ câu chuyện lại kết thúc bi thảm như vậy. Chàng đoán Quỳnh lúc này cũng đang bối rối trước cái chết bất ngờ của chồng. Có thể nàng đang bị các nhà báo săn đón để phỏng vấn, để moi móc những chi tiết bí ẩn trong tình vợ chồng của nàng hầu cống hiến bạn đọc khắp nơi. Lâu lâu mới có một tin giật gân như loại tin này. Tin chiến sự hàng ngày đã trở thành nhàm chán, cần phải có những tin lạ và gay cấn mới lôi cuốn được độc giả. Tinh thần Quỳnh chắc phải căng thẳng lắm Chuyên nghĩ rằng chàng nên có mặt ở Saigon và gần nàng vào lúc này để giúp đỡ nàng, nhất là về mặt tinh thần. Chàng quyết định không dự hội đồng giám khảo ở Cần Thơ. Chàng sẽ về thẳng Saigon, rồi xin giấy đang nằm bệnh viện để nộp cho nha Khảo thí, bộ Giáo dục.

Vào lúc quá trưa, Chuyên về tới Saigon. Chàng đến nhà Triết để hỏi thêm tin tức trước khi tìm gặp Quỳnh. Nhưng chàng đã bất ngờ được gặp người yêu ngay tại nhà Triết. Quỳnh từ sáng sớm đã phải đến nhà vợ chồng Triết để tránh các phóng viên nhà báo. Ngay từ hôm xảy ra vụ án mạng, họ đã săn đón nàng để phỏng vấn. Họ đã đặt nhiều câu hỏi khiến nàng bất mãn mà cũng không biết trả lời sao. Họ đã biết Quỳnh sửa soạn nộp đơn xin ly dị. Vợ chồng Triết khuyên nàng tạm lánh sang nhà họ. Nàng không trách gì nhà báo vì đó là việc làm của họ để phục vụ óc tò mò của người đọc, nhưng nàng không muốn chuyện riêng tư của mình bị đưa lên mặt báo cho mọi người đều biết.

Khi biết Chuyên đã bỏ chấm thi để trở về Saigon, Quỳnh rất mừng. Vừa nghe tiếng chàng, nàng đã chạy vội ra để đón tiếp người yêu. Tim Chuyên bỗng nhói đau khi thấy vẻ tiều tụy, bơ phờ của nàng. Không cần giữ ý như trước nữa, Quỳnh ôm chầm lấy người yêu, gục đầu vào ngực chàng, òa khóc nức nở. Chuyên luống cuống không biết phải làm gì, nhìn vợ chồng Triết như muốn cầu cứu. Hai người nhìn nhau mỉm cười, quay đi chỗ khác...

TQK
Saigon 1971

